

EVA BRYKNER

BEZE STOPY

THRILLER Z LIBERECKA

MOTTO

Beze stopy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

MOTTO

Eva Brykner

Beze stopy – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

„Čekání je pomalý jed.“

Eva Brykner

je moje **MOTTO**

EVA BRYKNER

BEZE
STOPY

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Eva Brykner, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-6192-1

ISBN e-knihy 978-80-267-6193-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-6196-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-6197-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

*Jirkovi, který stál vždy na mé straně
a podporuje mě v mých snech.*

*Těm, kteří zmizeli.
A těm, kteří je nikdy nepřestali hledat.*

Nevědět je někdy těžší než znát pravdu.

PROLOG

(o rok dříve)

Ráno Nina ještě netušila, že se její život za pár okamžiků obrátí naruby. Ten den pro ni začal stejně jako jiné dny. Ranní nevolností, hrnkem kávy bez kofeinu a vydatnou snídaní. Přesto bylo něco jinak. Zvonek ohlásil nečekanou návštěvu.

Otevřela dveře, za nimiž postával cizí muž. V jeho pohledu spatřila něco, co ji vyděsilo. Lítost? Možná soucit?

„Přejete si?“ zeptala se zmateně.

Nepřehlédla jeho vzpřímený postoj a pevné paže. Pohled zhruba třicetiletého muže s krátkými hnědými vlasy padl na její rostoucí břicho. Nina se instinktivně zakryla županem a překřížila ruce na hrudi.

„Paní Vágnerová?“

Nina přikývla.

„Jsem kapitán Kryštof Beran. Jde o vašeho manžela. Můžu dál?“

Nina se ani nehnula a upřeně sledovala muže před sebou. Prameny černých vlasů jí spadaly do tváře a její světlá pokožka, po které tančily paprsky vycházejícího slunce, působila křehce. Policista na ni hleděl upřeně, jako by ho její krása zaskočila.

„Jste Nina Vágnerová, že ano?“ zeptal se znova, když žena nereagovala.

„Ano, našli jste ho? Co je s ním?“ Nině přeskočil hlas a zastrčila si pramen vlasů za ucho.

„Rád bych to probral vevnitř.“ Dotkl se lehce jejího ramene a jemně ji nasměroval do domu.

Nina se nechala odvést do obývacího pokoje. V hlavě jí vířilo několik myšlenek, ale nebyla schopná ani jednu z nich uchopit a už vůbec ne vyslovit nahlas.

Usadil ji na pohovku, která vévodila útulně zařízenému pokoji v přízemí. Sám se posadil do křesla naproti ní.

„Včera večer se nevrátil domů. Stalo se mu něco?“ vyhrlila ze sebe.

Kapitán Beran se pomalu nadechl a vydechl. „Mám pro vás špatnou zprávu, paní Vágnerová,“ řekl a nepatrně se naklonil směrem k ní.

Nina ho hypnotizovala pohledem a s napětím vyčkávala, co bude dál. Beranovi se zaleskly oči. Na okamžik měla Nina pocit, jako by sbíral odvalu vyslovit to, co musel.

„Váš manžel spadl v lese do rokle. Bohužel pád nepřežil. Po přívalových deštích byla půda podmáčená a při běhu se pod ním nejspíš utrhla sráž. Dnes ráno objevili jeho tělo.“ Odmlčel se a polknul. „Upřímnou soustrast,“ ukončil své vysvětlení a jeho ztrápený výraz naznačoval, že mu to je skutečně líto.

Poslední slova zněla Nině jako zdálky. Pak už neslyšela nic. Bylo naprosté ticho. Dlouhé ticho, které pomalu přecházelo v hlasitý, nepříjemný a uši drásající zvuk. Až po chvíli jí došlo, že ten zvuk vychází z jejích úst. Křičela jako raněné zvíře. Ruce se jí trásly, pevně si jimi sevřela stehna, ze kterých jí sklouzl župan.

Slzy se jí řinuly z očí, po celém obličejí jí vyskákaly rudé fleky.

Potom jí hlas vypověděl službu. Jen brečela a objímala si břicho, ve kterém rostl nový život.

NEDĚLE

Nina

Sešla bosá po kamenných schodech do přízemí a cítila, jak ji zebou chodidla. Podzimní vzduch, který do domu proudil pootevřeným oknem, byl chladný, na těle jí z něj naskakovala husí kůže.

Podívala se do zrcadla, aby zhodnotila svůj vzhled po probdělé noci. Kruhy pod pomněnkově modrýma očima nebyly nic nezvyklého, stejně jako žíly prosvítající pod bleudou kůží. Ninina tvář dávala jasně najevo, že její tělo prahne po odpočinku. Ema ji téměř celou noc nenechala vyspat. I když ji Nina nekojila, malá se v noci budila s pláčem a dožadovala se její přítomnosti. Dřív měla její postýlku přiřazenou ke své posteli. Přišlo jí to tak pohodlnější. Nina byla tím věčným vstáváním, konejšením a uspáváním vyčerpaná, a tak jí nedávno napadlo přesunout Emu do vlastního pokojíku. Byl to od ložnice jen kousek, naproti přes chodbu. Bohužel však žádné zlepšení nenastalo.

Nina byla unavená ještě víc než jindy, protože v posledních dnech Ema propukala v záchvaty pláče, které si Nina nedokázala nijak vysvětlit. Cítila vyčerpání, ale věděla, že jí nezbývá nic jiného než se vzchopit a bojovat.

Starší syn Max byl sice už dost samostatný, ale vzhledem k okolnostem stále potřeboval její péči. I když se choval

zodpovědně a všem okolo dával najevo, že mámu nepotřebuje a že se o sebe postará sám, Nina věděla, že je to pořád jen vystrašený desetiletý kluk, který přišel o tátu. Pohled na něj pro ni byl často bolestivý. Měl tmavé nepoddajné vlasy, ostré rysy v obličeji a v modrých očích nespoutanost. Doufala, že ho o ni nikdy nikdo nepřipraví.

Další den bylo potřeba zatnout zuby a jít dál. Dala vařit vodu na kávu, bez níž si nedkázala představit den, a pustila rádio. Z reproduktoru zněla její oblíbená píseň *Girls Just Wanna Have Fun*, což jí vlilo do žil trochu elánu. S hrnkem černé kávy stála před oknem a vlnila boky do rytmu osmdesátkového hitu. Užívala si poslední chvíle klidu, než se dcera probudí a celý den se bude točit kolem ní. Zhluboka nasála vůni čerstvé kávy.

Dívala se na ulici, město se probouzelo k životu. Její kamarádka Viky vycházela z domu vynést odpadky. Dlouhé platinové lokny ji při každém kroku nadsakovaly a ulicí se neslo klapání jejích sandálků na podpatku. Nový soused odnaproti stál u okna stejně jako Nina a pozoroval ji. Jeho shrbené tělo se částečně skrývalo za záclonou. Usmála se a kývnutím ho pozdravila. Pod jeho hustým knírem se však úsměv neobjevil, ani pozdrav neopětoval. Přesto ji zaujalo, že má stejný zvyk jako ona.

Stála u stejného okna každé ráno den co den a pozorovala dění kolem. Cítila se tak víc jako součást místní komunity. Lidé žijící v této čtvrti drželi hodně při sobě, přestože se důvěrně neznali. Denně se mýjeli na ulici a jediné, co si řekli, byl pozdrav. Navzdory tomu mezi nimi existovalo silné spojení.

Každý z nich si velmi dobře uvědomoval, že bydlet v okrajové části Liberce je výsada, kterou si musí chránit. Dobře

si pamatovala, jak se k Rudolfovým v noci vloupal zloděj. Celá ulice se semkla a šli po něm, až ho nakonec dopadli. Nikomu nic neuniklo. Někdy to byla výhoda, ale jindy to až nahánělo strach.

Když dopila, odložila hrnek do dřezu a jako každé ráno šla do chodby pohladit rodinnou fotografii. Dnes to bylo obzvlášť citlivé, protože to byl přesně rok ode dne, kdy se její život převrátil naruby. Čas ale nezměnil nic na tom, že to pro ni stále byla otevřená rána. V den, kdy ztratila manžela, jako by ztratila kus sebe. Každý další den pro ni byl novou bitvou, kterou musela vyhrát.

Utřela si slzy do rukávu a šla si do koupelny opláchnout obličej a vyčistit zuby, když vtom jí došlo, že je něco špatně.

To ticho jí připadalo nezvyklé. Po náročné noci plné křiku a pláče to pro ni sice bylo příjemné, ale běžně se Ema budila jen chvíli potom, co pootevřenými dveřmi pokojíku zaslechla ruch z kuchyně. Většinou Nina nestačila ani vypít kávu.

Snažila se nemyslet na nejhorší, přesto cítila, že se jí zrychlil tep. Vyběhla do patra, schody brala po dvou.

Pootevřela dveře, které pokaždé zavržaly jako rozladěné housle. Dlouhé měsíce naléhala na Tomáše, aby panty namazal, ale teď už nemá své prosby komu připomínat. Ucítila vůni, tak typickou pro Emin pokojík. Zařizovala ho už sama, nedlouho po smrti manžela. Dodneška si živě vybavovala, jak to pro ni bylo náročné. Dala do pokoje jen ten nejnutnější nábytek, ale snažila se ho zútulnit ručně vytvořenými malbami na dvou protilehlých stěnách. Během Eminých šesti měsíců života se pokoj postupně zaplnil dalším vybavením a působil stejně útulně jako zbytek domu.

Už ode dveří bylo vidět, že je postýlka prázdná. Peřinka se povalovala na podlaze. Ema nikde.

Nina se zmateně rozhlížela po pokoji a nechápala, kde dcera může být. Potlačovala rostoucí paniku. Snažila se vybavit si, jestli Ema nespala v ložnici s ní. Hlavou jí probleskla děsivá myšlenka, jestli nemohla dceru v noci zalehnout. Ale nevybavovala si, že by si ji brala k sobě do postele. Je možné, že by spánkový deficit způsobil takový výpadek paměti?

„Emo?“ volala zatím ještě tiše Nina.

Doběhla do ložnice, kde se zatajený dechem prohledávala peřinu. *Kde sakra může být?* Na hrudníku se jí dělalo těžko, nemohla popadnout dech. Snažila se dýchat zhluboka, ale plíce jako by měly mnohem menší kapacitu. V hlavě jí najednou běželo tisíce představ najednou. *Ne, tohle se určitě neděje. To přece nemůže být pravda. Prosím, že se mi to jenom zdá?!*

Zachytila se komody a snažila se ze všech sil udržet na nohách. Z rukou se jí ztrácel cit a měla dojem, že je neovládá. Snažila se zahýbat prsty, ale neposlouchaly ji. Panikařila. *Co se to děje?* Tělo jí těžklo a z očí jí bylo vidět jen bělmo. Omdlela s poslední myšlenkou na Emu.

Nina

Když pomalu přišla k sobě, netušila, jak dlouho byla mimo. Chytila se čalouněného křesla a opatrně si stoupla na třesoucí se nohy, které měly stále co dělat, aby ji unesly. Na malý okamžik zadoufala, že se jí to celé jen zdálo. Ale až bolestivě ji praštilo uvědomění, že její půlroční dcera skutečně zmizela.

Z paměti se jí začaly vynořovat obrazy dívenky choulící se v rohu starého zahradního domku. Ústa má převázaná zapáchajícím šátkem a ruce i kotníky svázané šňůrou na prádlo. Žaludek jí udělal kotrmelec a nohy se jí podlomily.

Vrhla se k nočnímu stolku, kde ležel její mobil. Vytočila tísňovou linku a bez jakéhokoliv představení hystericky zakřičela do přístroje: „Ztratila se! Ema je pryč! Prosím, pomozte mi, nemůžu najít svoji holčičku...“ Při posledních slovech jí vyschlo v krku.

„Kdo volá?“ ozvalo se na druhé straně.

„Omlouvám se, jsem Nina Vágnerová.“ Doplnila adresu, zatímco sotva popadala dech. „Moje dcera zmizela. Nikde není. Je jí teprve šest měsíců.“

„Uklidněte se, prosím. Zkuste se zhluboka nadechnout a vydechnout. Nebojte se. Hned k vám někoho pošleme,“ odpověděl jí ženský hlas.

Svezla se k zemi, telefon stále držela v ruce. Nemohla se vzpamatovat. Seděla a snažila se vybavit si to poslední, co večer dělala. Měla za to, že usnula na pohovce, ale probudila se ve své ložnici. Pamatovala si, jak Ema v noci plakala a ona jí šla ohřát lahev s mlékem. Nevzpomínala si ale, že by ji z postýlky odnesla někam jinam. Mobil jí vypadl z ruky a s tupou ránou dopadl na podlahu. Třásla se a objímal se tak křečovitě, až se jí nehty zarývaly do paží.

Z transu ji vytrhlo až zazvonění u dveří. Pomalu a nejistě sešla po schodech dolů, protože cítila, že jí selhávají nohy. Pohled na tvář, kterou spatřila, když otevřela, ji znovu srazil na kolena. Nikdy na ni nezapomene. Ironií osudu bylo, že policista, který se dostavil sepsat hlášení, byl tentýž muž, který jí přišel před rokem oznámit smrt manžela. Kryštof Beran.

Kryštof

Kapitán Beran vstal brzy ráno, protože ho noční můry nechalý spát. Převaloval se v důlku na pravé straně postele snad stokrát, přesto ne a ne zabrat. Smířil se s tím, že snažit se o nemožné prostě nemá cenu. Rozhodl se jít si zaběhat a provětrat hlavu na čerstvém vzduchu. Vytáhl tepláky z koše na prádlo a řekl si, že jeden běh ještě snesou. Oblékl si sportovní mikinu a sešel do přízemí. Obul si své oblíbené tenisky, strčil klíče do kapsy na zip a vyběhl vstříc ranímu chladu.

Venku bylo ještě šero, nikde ani živáčka. Miloval ty chvíle při běhu, kdy nad ničím zásadním nepřemýšlel. Užíval si každý krok a poslouchal jen rytmus svého srdce sladěný se zvukem bot dopadajících na asfalt. Harcov měl rád. Byla to jedna z klidnějších libereckých čtvrtí, ale už pár let přemýšlel, že by se odtud odstěhoval. Mohly za to právě ty noční můry a děsivé vzpomínky spojené s tímto místem. Přesto se k tomu nemohl odhodlat. Bránily mu v tom ty hezké chvíle, které tady prožil.

Tvář už měl ošlehanou větrem, a tak ani nevnímal, že mu po ní stekla slza. Odhodlání a možná taky souvislost s tím, že se v noci nevyspal, ho hnaly dál. Rozhodl se, že si svou běžnou trasu trochu prodlouží. Běžel kolem Wolkerovky

až k zoo. Když se příliš blížil k lesu, raději se rychle otočil a zamířil zkratkou zpět.

Proběhl kolem obchodu, kde už majitel otevíral mříž před vchodem, a zvednutím ruky se vzájemně pozdravili. Odbočil a opět se ocitl ve své ulici. Cítil se mnohem lépe, pocená mikina toho byla důkazem.

Doma si nalil plnou sklenici vody a celou ji naráz vypil. Svlékl si zpocený oblečení a vešel do koupelny. Ledová sprcha ho definitivně probírala, teď už byl dokonale připravený vyrazit do práce.

Když nasedl do auta a chtěl se vydat na stanici, dostal hlášení o pohřešovaném kojenci v nedalekých Ruprechticích. Nastartoval, objel les u přírodního koupaliště a za pár minut byl na uvedené adrese. Sevřel se mu žaludek, protože vzhledem k nízkému věku dítěte bylo zřejmé cizí zavinění.

Věděl, že ačkoliv se většina případů pohřešovaných nezletilých vyřeší tím, že se sami vrátí domů, u tak malého dítěte půjde s velkou pravděpodobností o únos. A taky věděl, že rozhodne příštích čtyřicet osm hodin. U dětí je to vždy hra o čas, takže obvyklé vyčkávání po nahlášení nepřicházelo v úvahu.

K tomuto místu se pojilo více nevyjasněných případů. Okrajová čtvrť Liberce těsně na úpatí Jizerských hor byla obklopená lesem plným rašelinišť a nedaleké hory ji dělily od okolního světa. V tak malé čtvrti by se mohl každý s každým znát. Přesto byla dostatečně anonymní. Když vjel do ulice, úplně cítil zvědavost místních lidí.

Za okny se hýbaly záclony a míhaly siluety zvědavců, kterým zbyla poslední špetka slušnosti. Jiní se svou vše-
tečností netajili, postávali přímo před domy a při pohledu
na policejní vůz si mezi sebou něco šuškali. Někteří z nich
byli dokonce tak dychtiví po informacích, že vyrazili na
ulici v županech. Kryštof doufal, že tu aspoň stojí tak dlou-
ho, aby mu měli co říct.

Když vystoupil z auta, rozhlížel se po okolních domech.
Všechny vypadaly podobně. Lišily se snad jen předzahrad-
kou, záclonami v oknech a květináči na parapetech.

Dům paní Vágnerové byl na první pohled stejný, na dru-
hý však bylo patrné něco, co Kryštof nedokázal pojmeno-
vat. Něco mu na tom domě připadalo zvláštní.

Zazvonil. Domem se rozezněla melodie, která mu byla
nepříjemně povědomá. Když mu přišla otevřít drobná tma-
vovlasá žena s alabastrovou pletí, došlo mu, co mu paměť
naznačovala.

„Paní Vágnerová?“ zeptal se, i když tato otázka byla zby-
tečná. Vypadala skoro jako tehdy. Modré oči v barvě hlu-
boké tůně měla rudé od pláče, ruce se jí třásly a usedavě
plakala. Pokynula, aby ji následoval dovnitř. Posadila se
na pohovku v obývacím pokoji a on si vybral místo v křes-
le naproti ní. Podél oken splývaly záclony v barvě karamel-
lu, podlahu zdobil béžový koberec s vysokým vlasem, po
němž se povalovalo pár hraček. Na podlaze před pohov-
kou byla rozložená hrací deka s hrazdičkou. Kryštofa pích-
lo u srdce.

Zatímco si paní Vágnerová utírala kapesníkem slzy, roz-
hlédl se kolem sebe. Nespatřil však nic, co by upoutalo jeho
policejní čich.

„Prosím, pomozte mi, musíte Emu najít,“ vytrhla ho ze zamyšlení a znovu si utřela slzy stékající po tváři. „Večer jsem ji dala spát do postýlky a ráno tam nebyla.“

Znovu se rozplakala. Měl skoro nutkání ji utěšit. Až tak krásná byla.

„Určitě uděláme vše, co bude v našich silách.“ Odkášlal si a napřímil se. „Kde jste byla vy, paní Vágnerová?“

„Doma, celou noc. Syn je u kamaráda. Zatím o tom, co se stalo, neví. Byla jsem tu sama. Jen já a Emička.“ Zvedla obočí a přes slzy se upřeně podívala na policistu.

„Rád bych se tu teď trochu porozhlédl, když dovolíte.“

„Nahore není,“ vyhrkla. „Myslíte, že jsem se nedívala? Měl byste ji hned jet hledat. Dřív, než se jí něco stane.“ Zakryla si rukou ústa, z nichž unikl vzlyk. Jako by si až teď uvědomila, co se mohlo stát.

„Já vám věřím, paní Vágnerová,“ ujišťoval ji. „Chci se tam jen podívat, jestli nenajdu něco, co by mi pomohlo objasnit, co se asi stalo.“

Kývla a vedla ho po schodech nahoru do dětského pokoje. Byla to malá a světlá místnost. Oknem na východní straně dovnitř dopadaly sluneční paprsky. Pod ním stálo křeslo, přebalovací pult a na druhé straně místnosti postýlka s nebesy. Místnost dotvářely dvě skříňky a oválný koberec se vzorem tučňáků. Okna byla zavřená, žádné známky násilného vniknutí. Nic nevypadalo podezřele. Nikde nebylo nic, co by tam nepatřilo. Ani na dalších oknech v patře i přízemí. Hlavní dveře byly taky nedotčené. Vše naznačovalo tomu, že se tady pachatel vyznal.

„Budu si potřebovat promluvit s dalšími členy rodiny, případně s přáteli a blízkými.“

„Myslíte, že mi Emu vzal někdo, koho znám?“

„Nemyslím si nic, ale je potřeba to vyloučit.“ Soucitně se na ni usmál.

Ona mu úsměv neopětovala. Viděl na ní, jak těžce se jí dýchá a jak se třese. Ruce měla v křeči, jako kdyby držela dítě v náručí. Teprve teď mu došlo, jak strašné to pro ni musí být.

„Nemám vám zavolat doktora?“ Chytil ji za štíhlou paži a pomohl jí posadit se. Šel ke kuchyňské lince, vzal sklenici, která ležela ve dřezu, a natočil do ní vodu z kohoutku. Položil ji před Vágnerovou na stůl. Ta jen zavrtěla hlavou.

„Jen mi pomozte najít moji Emu.“ Složila hlavu do dlaní.

Sedl si do křesla a chvíli si zapisoval věci, které by se mu později mohly hodit. Čeká ho spousta papírování.

„Pokud by vám někdo zavolal, hned nás kontaktujte, paní Vágnerová. A prosím, sepište mi kontakty na vaše blízké. Budu si s nimi potřebovat promluvit. Třeba mi pomůžou na něco přijít.“ Vstal a zavolal kolegovi, aby poslal tým, který se porozhlédne po okolí a zeptá sousedů, jestli něco podezřelého neviděli.

Nina však hleděla do země a jeho slova nevnímala. Pohupovala se dopředu a dozadu a pobrukovala si dětskou ukolébavku.

Max

Když jsem se vracel od Honzy, bylo něco po osmý a venku už bylo světlo. Vzduch byl studenej a vlhkej. Mohl jsem jít po cestičce, ale napadlo mě, že to přes les bude rychlejší. Neměl jsem ten les rád, ne že bych byl srab, ale to místo bylo fakt divný. Stromy tu byly strašně vysoký, jako by chtěly utýct pryč. Les byl tak hustej, že tam byla skoro tma i ve dne. Říkalo se, že je to prokletý místo. A je to pravda. Tom nebyl jedinej, kdo tady umřel.

Ale už je to rok. A stejně... nejsem žádněj posera. Kdyby mě teď viděl Honza, určitě by se mi smál. Vzal jsem to kolem rokle, jako že srab fakt nejsem. Podívat se dolů jsem se ale neodvážil. Stačí snad, že tudy jdu, ne?

Začal jsem si pískat jednu z těch písniček, kterou jsem neznal názvem, ale náhodou mi utkvěla v paměti, protože ji pořád dokola hráli v rádiu. Foukal studenej vítr a spadáný listy mě lechtaly u kotníků. Byla zima. Slunce přes hustý stromy neproniklo a já už jsem chtěl být odtud co nejrychleji pryč. Měl jsem pocit, že jdu víc jak hodinu, přitom cesta lesem trvá sotva patnáct minut. Už bych měl vidět světlo na konci lesa. Pitomý stromy. Měl jsem se na to vykašlat.

Někde za mnou se ozvalo zapraskání větviček. Otočil jsem se, ale nikoho jsem za sebou neviděl. Žádný zvíře,

který by za tím šramocením mohlo být. Zrychlil jsem, ale ty zvuky se blížily. Když jsem se otočil, zakopnul jsem o podělanej kořen a spadl jsem do bahna. Je to tu samá bažina. Ksakru, měl jsem si dát pozor. Musel jsem se zapřít o kořen a pomalu vytáhnout nohy ven. Byl to celkem boj a odnesla to jedna bota, kterou jsem ven už nedostal. Moje oblíbený tenisky. Celej mokrej a špinavej jsem šel dál a už jsem si dával fakt bacha na to, kam šlapu.

Od okraje lesa už to bylo jen kousek do naší ulice. Šel jsem kolem tůňky a pak jsem vyšlápl kopec a byl jsem v naší čtvrti. Dům jsem měl skoro na dohled.

Fakt jsem se těšil domů. Pak jsem si všimnul policejního auta na příjezdovce, zrychlil jsem a těsně před barákem už jsem skoro běžel. Něco se muselo stát. Doufal jsem, že je máma v pořádku.

Vlítnul jsem do domu a našel mámu v obýváku s nějakým policajtem. Když si mě všimnul, vstal a zamířil za mnou do chodby.

„Co se stalo?“ ptal jsem se ho a pohledem jsem přeletěl z něho na mámu a zase zpátky.

Chvilku na mě jen civěl, asi nevěděl, co říct, a pak si odkašlal.

„Ty budeš Max, vid’? Jsem kapitán Kryštof Beran. Tvoje sestřička se ztratila. Jsem tu, abych ji našel.“

„Cože? Jak se mohla ztratit? Vždyť ještě ani nechodí,“ vykřiknul jsem.

„Udělám, co budu moct, aby se vám vrátila domů. Pomohlo by mi, kdybys mi řekl, kde jsi byl.“

Nepřestával si mě prohlížet. Ten jeho pohled se mi nelíbil.

„Co?“ nechápal jsem. Proč se sakra zajímá o to, kde jsem byl, místo toho, aby hledal Emu? „U Honzy Dvořáka, je to můj spolužák. Bydlí v Harcově kousek nad zoo.“

„Děkuju. Teď bys měl jít za mámou. Bude tě potřebovat.“

Ten snad upadl na hlavu. Jako bych snad nevěděl, co mám dělat. Rychle jsem skopnul botu, co mi zbyla, a došel jsem k mámě.

„Mami, co se stalo?“

Ani si nevšimla, že jsem se vrátil domů. Seděla na gauči se sklenicí vody v dlaních, vypadala dost mimo.

„Mami!“

Konečně se na mě podívala. Byla ubrečená.

„Zlato, Ema se ztratila, není tu. Večer jsem ji dala do postýlky a ráno...“

„Jak to, že tu není?“ nechápal jsem.

„Asi ji unesli.“ Roztřásla se pláčem a sklenice jí vypadla z ruky. Dopadla těsně vedle koberce a roztržila se. Posadil jsem se vedle ní a objal ji. Chytila mě a pevně mě k sobě přitiskla.

„Kdo by nám ji chtěl vzít?“

Žádná odpověď. Slzy se jí kutálely po tváři. „Nevím,“ odpověděla a schovala si hlavu do dlaní.

Nina

(13 měsíců před zmizením Emy)

Bylo jí zle. Ale jak je to možné? Včera přece na návštěvě u Viky a jejího manžela vypila jen jednu skleničku vína. Jednou rukou se opírala o záchodovou mísu a druhou rukou si držela vlasy. Večer se náramně vydařil, až na malou roztržku mezi Viky a jejím manželem. Vztah Viky a Roberta pomalu uvadal, ale všemi silami se to snažili maskovat. Kamarádka se Nině se vším svěřovala a odcizení s manželem spolu často probíraly.

Cítila se u nich dobře jako už dlouho ne. Povíдали si o tom, co se děje ve světě i co je nového v sousedství. Viky měla vždy o všem přehled. Muži se jako obvykle bavili o sportu. Tom se chlubil, jak je u svých žáků oblíbený a kolik se jich zúčastnilo matematické olympiády. Bob zase, jak rostou jeho akcie. Nina s Viktorií si vyměnily recepty na koláč a plánovaly, kam společně vyrazí nakupovat. Když se nad tím zamyslela, nic zvláštního ten večer neproběhlo, přesto byl výjimečný svou všedností.

Milovala to. Byla vděčná, že Tom souhlasil s návštěvou. Vždy si rád poklábosil s Bobem, ale neměl moc v lásce Viky. Říkal, že nemá rád její afektované chování a vychloubání se. Přesto Nině tu radost neodepřel a doprovázel ji.

Že by jí bylo zle po jedné skleničce chardonnay? První ranní paprsky si prodíraly cestu přes okna a zaplňovaly koupelnu příjemným teplem. Mozaika na zdech se pod nimi třpytila. Nina si vypláchla ústa, svlékla si noční košili a pustila sprchu. Podívala se do zrcadla a odlíčila si včerejší make-up. Vešla pod sprchu a nechala si stékat pramínky vody po zádech.

Doufala, že nevzbudí Toma, který ještě spal. Tolik ho milovala. Byla vděčná, že má po svém boku muže, jako je on. I oni se samozřejmě občas hádali, ale to nic neměnilo na tom, že si jí Tom vážil. I v jejich vztahu se objevily trhliny. Ale Tom ji miloval.

Umyla si vlasy, tělo si natřela vonným olejem a svázala si mokré vlasy do turbanu. Když se zprudka narovnala, opět se jí udělalo zle. Teprve tehdy jí došlo, že nezvracela následkem včerejší skleničky vína. V duchu začala počítat. MUSELA BÝT TĚHOTNÁ.

Uvědomovala si, že ji poslední dobou pobolívala prsa, ale nepřikládala tomu žádný význam. Zajela rukou dozadu do skříňky v koupelně, kde zůstal ještě poslední těhotenský test.

Udělala si ho a po krátké chvilce na něj s očekáváním pohlédla.

Nina

(současnost)

Zaklepání ji vytrhlo z transu. Bez hnutí seděla na pohovce. Oči měla zarudlé od pláče, hlava ji bolela a myšlenky se jí točily v kruhu. Prudce vyskočila na nohy a rozběhla se ke dveřím s nadějí, že jí někdo přivedl zpátky její ztracenou holčičku. Už při běhu se jí dralo na rty Emino jméno.

Z kuchyně vyšel kapitán Beran, který ještě před chvílí telefonoval, a dorazil ke dveřím téměř současně s ní.

Na prahu stálo několik dalších mužů v policejních uniformách. Mezi nimi i žena v civilu. Jeden z policistů držel na vodítku psa – nebyl to německý ovčák, jaké Nina znala z televizních seriálů, ale menší statný pes s krátkou tmavou srstí a soustředěným pohledem.

„Jsou tu technici, aby prohlédli váš dům, paní Vágnerová,“ oznámil jí Beran klidným hlasem.

Nina beze slova ustoupila stranou a pustila je dovnitř. Pes jí věnoval letmý pohled, jako by ji krátce zhodnotil, a pak se bez zaváhání vydal dál za ostatními. Policisté se rozprchlí po domě a pustili se do své práce.

„Už máte nějaké stopy?“ vyhrkla a otočila se ke kapitánovi. „Už víte, kde je Ema?“

„Bohužel ne,“ odpověděl. „Kolega obešel domy v ulici, ale nikdo ze sousedů nic neviděl. Vzhledem k ruchu v okolí

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Beze stopy**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.